

Skat er saa stor, at det aabenbart vilde være af stor Betydning for Tjenestemændene, om der forsøgtes en Udligning. Herimod er der ganske vist indvendt:

1) at Forskelligheden jo er lige saa stor for Borgere i de frie Erhverv, saa at en Regulering ikke er mere paakrævet for Tjenestemanden end f. Eks. for Haandværkeren, Købmanden og Jordbrugeren. Denne Sammenligning er imidlertid ikke helt rigtig. Tjenestemanden kan nemlig ikke uden videre selv vælge, hvor han vil udrette sin Tjeneste. Staten forlanger — og maa i nogen Grad forlange — at kunne *beordre* sine Tjenestemænd til at tage Tjeneste, hvor det er paakrævet. Og naar en Stilling er tiltraadt, kan Tjenestemanden ikke komme bort igen, før Statsmagten indvilger deri. Og det gør den maaske nødvendig, naar Skatteprocenten er meget høj paa det Sted, hvor Tjenestemanden er ansat;

2) at de Goder, en Kommune byder sine Beboere, og de Skatter, den kræver af dem, staar i Forhold til hinanden, saa at der allerede ad denne Vej er ydet den stærkt beskattede Tjenestemand Ækvivalenter for, hvad han maa erlægge. Denne Betragtning holder dog ingenlunde Stik. De Kommuner i Ringkøbing Amt, som ligner indtil $\frac{1}{8}$ af deres Beboeres Indtægt i Kommuneskat, byder ikke saa store kommunale Goder, som en Mængde andre Kommuner, f. Eks. i Københavns og Frederiksborg Amt, hvor Skatten er meget mindre. Aarsagen til en høj Skatteprocent behøver ikke at være store kommunale Anlæg, men er lige saa tit et dyrt Fattig- og Alderdomsforsørgelsesvæsen, og disse kan man dog ikke gaa ud fra, at Tjenestemandssstanden direkte har Interesse i. Det kan eksempelvis nævnes, at to Sogne, som har ganske de samme kommunale Goder og i øvrigt ogsaa den samme Beliggenhed, nemlig Nabosognene Næstved St. Peders Landsogn og Næstved St. Mortens Landsogn, er saa forskellige i Skat, at der det ene Sted lignes med 7,5 pCt., det andet Sted med 0,05 pCt. Et andet Eksempel, som kan nævnes i denne Forbindelse er, at

Fyrpersonalet paa Hammerens Fyr, som er beliggende i Allinge-Sandvig Kommune, en Del Aar maatte betale omkring 20 pCt. i Skat til en Kommune, i hvis kommunale Anlæg de kun i ringe Grad havde Andel, da Fyret ligger saa langt udenfor den egentlige By.

Disse Indvendinger kan altsaa ikke siges at være afgørende, og Kommissionen har derfor beskæftiget sig med at finde en praktisk Løsning af Spørgsmaalet.

Den Løsning har været nævnt, at der sættes en Maksimalskatteprocent ligesom den, der for Tiden gælder for de militære Tjenestemænd. Der vilde ganske vist derved bringes en Del Lighed til Veje mellem Tjenestemændene indbyrdes, men Resultatet vilde til Gengæld blive en Ulighed mellem Tjenestemændene paa den ene Side og de fri Erhvervs Udøvere paa den anden Side. Og dette er Tjenestemandssstanden ikke tjent med; et saadant Skatteprivilegium vilde i visse Henseender sætte Skel. Erfaringerne fra de militære Lønningsloves Bestemmelser om en fikseret Skatteprocent for disse Tjenestemænd taler ogsaa imod at gaa denne Vej.

En anden Løsning af Spørgsmaalet vilde være den, at Staten overtog det Skattebeløb, som oversteg en ved Lov eller Anordning fastsat Maximalgrænse. Kommunen vilde altsaa i dette Tilfælde faa det fulde Beløb, og de skattelignende Myndigheder kunde gaa frem paa samme Maade overfor Tjenestemandens Indtægt og Skat som overfor alle andre Borgeres. Denne Løsning vilde derfor være bedre end den før nævnte, men den kan alligevel ikke siges at være tilfredsstillende. Den vilde nemlig medføre, at Tjenestemandssstanden blev personlig ret uinteresseret i den kommunale Økonomi, idet Staten traadte i Tjenestemandens Sted, saa snart Skatten naaede det normale Maksimum; men i denne Stilling bør Tjenestemandssstanden ikke bringes; det vilde i for høj Grad svække dens Position.

Et tredje Forslag til Spørgsmaalets Løsning har fundet Udtryk i nedenanførte,